

РЕШЕНИЕ

№ 866

гр. София, 02/16/2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02/04/2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Красимира Проданова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12220** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Проданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. М. И., срещу решение от 18.10.2021 г. на Софийския районен съд, НО, 106^{-ти} състав, с което е потвърдено издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. /ДИТ - С./ Наказателно постановление № 22-007283/12.03.2021 г., с което на касатора на основание чл. 415, ал. 1 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв.

В жалбата е изложено становище за неправилност на въззивното решение, поради необоснованост и противоречие с материалния закон. Поддържа се становище за неправилност на мотивите на първоинстанционния съд, като според жалбоподателя те противоречали на действителната фактическа обстановка и приложимите материалноправни норми. Изложени са оплаквания за незаконосъобразност на потвърденото от съда наказателно постановление поради нарушения на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Неправилно възраженията във въззивната жалба били преценени от съда като ирелевантни за съставомерността на твърдяното нарушение. Съдът не бил обсъдил и приложението на чл. 28 ЗАНН, а е изложил аргументи само по отношение на чл. 415в, ал. 1 КТ. Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна

на потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът не е представляван.

Ответникът по касационната жалба – директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., чрез юрк. Х., оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Касаторът е санкциониран за това, че не е изпълнил в срок до 20.01.2020 г. задължително предписание под № 12, дадено на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ от ДИТ – С., с протокол за извършена проверка, връчен на 23.12.2020 г. на управителя на дружеството – работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение за извършена работа за месец октомври 2020 г. на И. П. И., съгласно чл. 128, т. 2 КТ.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, а по същество е правилно. Районният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото, като подробно е обсъдил събраните по делото писмени и гласни доказателства. Въз основа на нея е направил обосновани изводи относно законосъобразното съставяне на АУАН и НП, както и за липсата на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 404, ал.1, т. 1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда. Според т. 12 на същата разпоредба контролните органи на Инспекцията по труда могат да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения. Видно от текста на ал. 1 задължителните предписания по своя правен характер представляват принудителни административни мерки.

Съгласно чл. 415, ал. 1 КТ, в приложимата към датата на извършване на нарушението редакция, който не изпълни принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

В случая е безспорно, че касаторът не е изпълнил даденото му задължително

предписание да изплати до 20.01.2021 г. трудовото възнаграждение за м. октомври 2020г. на И. П. И.. Това обстоятелство не се и оспорва от санкционираното дружество. В случая релевантно е единствено дали е налице неизпълнение на влязлото в законна сила предписание, което е основание по чл. 415, ал.1 от КТ да се ангажира административнонаказателната отговорност на работодателя – негов адресат. Даденото предписание е връчено на дружеството на 23.12.2020 г., като му е даден достатъчен срок за неговото изпълнение. Споделят се мотивите на районния съд както за безспорна установеност на извършеното нарушение, така и за законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството. Наказателното постановление съдържа всички изискуеми реквизити, поради което възраженията в касационната жалба са неоснователни. Същото се отнася и до съставения акт за установяване на административно нарушение. Правилно съдът е преценил, че разпоредбите на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН са спазени.

Споделят се доводите на решаващия състав на СРС, относно изложените от дружеството причини, довели до неизпълнение на предписанието. Липсата на парични средства не освобождава кредитора от задължението му, в случая работодателя да заплати уговореното трудово възнаграждение. Същото важи и по отношение изпълнение на задължителното предписание, което по същество има за цел работодателя да заплати на работника дължимото трудово възнаграждение. Правилно е посочил състава на съда, че причините за неплащането могат да бъдат отчетени при индивидуализация на наказанието.

Неоснователно се поддържа и че процесното нарушение е маловажно такова. Въззивният съд е изложил мотиви досежно наведеното възражение за маловажност и аргументирано го е отхвърлил. Специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно“ административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която (в приложимата редакция) за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Тук следва да се съобрази принципа *lex specialis derogate legi generali*. „Маловажните“ нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранимо веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание - парична санкция, но в многократно по-нисък размер. В този смисъл е Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. дело № 7/2010 г., ОСК на ВАС. С чл. 415в, ал. 1 КТ, именуван „Отговорност за маловажно нарушение“ е предвидена имуществена отговорност на работодател за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители. Размерът на имуществената санкция е от 100 до 300 лв. По делото липсват доказателства за това, че нарушението е отстранено веднага след установяването му, което е първата предпоставка за приложението на чл. 415в, ал. 1 КТ. Безспорно от нарушението са произтекли вредни последици за работниците, тъй като неплащането на трудовото възнаграждение на работниците винаги води до вреди за тях последици, изразяващи се в невъзможност да се ползват от свое имущество (парични средства), необходими за посрещане на

битовите им потребности. Следва да се има предвид, че изложените от работодателя възражения, свързани с разпространението на Covid-19, са валидни и по отношение на работниците, които във време на пандемия са лишени от средства за препитание. Тук следва да се прецени, дали личния интерес на работниците, неполучили трудовото си възнаграждение, е противопоставим на този на работодателя, като според съда отговора на този въпрос следва да е в полза на работниците, които в трудовото правоотношение са икономически по-слабата страна. Нещо повече, обществения интерес в случая също надделява, тъй като от изплащането на възнаграждението на работниците зависи дали самите те ще имат възможност да покриват ежедневните си битови нужди с тези средства, чрез заплащане на стоки и услуги, предоставяни от други граждани, част то същото това общество. Ето защо съдът преценява, че не са налице предпоставките за квалифициране на нарушението като маловажно такова. Следва да се отбележи, че настоящата инстанция не разполага с правомощието да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно“ и да намали размера на имуществената санкция в границите посочени в чл. 415в, ал. 1 КТ. Този извод е съобразен с мотивите на ТР № 8/16.09.2021 г. по тълк. дело № 1/2020 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС, съгласно които при маловажност на случая НП се отменя, а не се изменя.

С оглед изложеното дотук, съдът не констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 18.10.2021 г. постановено по НАХД № 5110/2021г. по описа на Софийския районен съд, НО, 106^{-ти} състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати по сметка на Дирекция „Инспекция по труда“ С., сума в размер на 80,00 (осемдесет) лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.